స్త్రీ యాత్రికులు

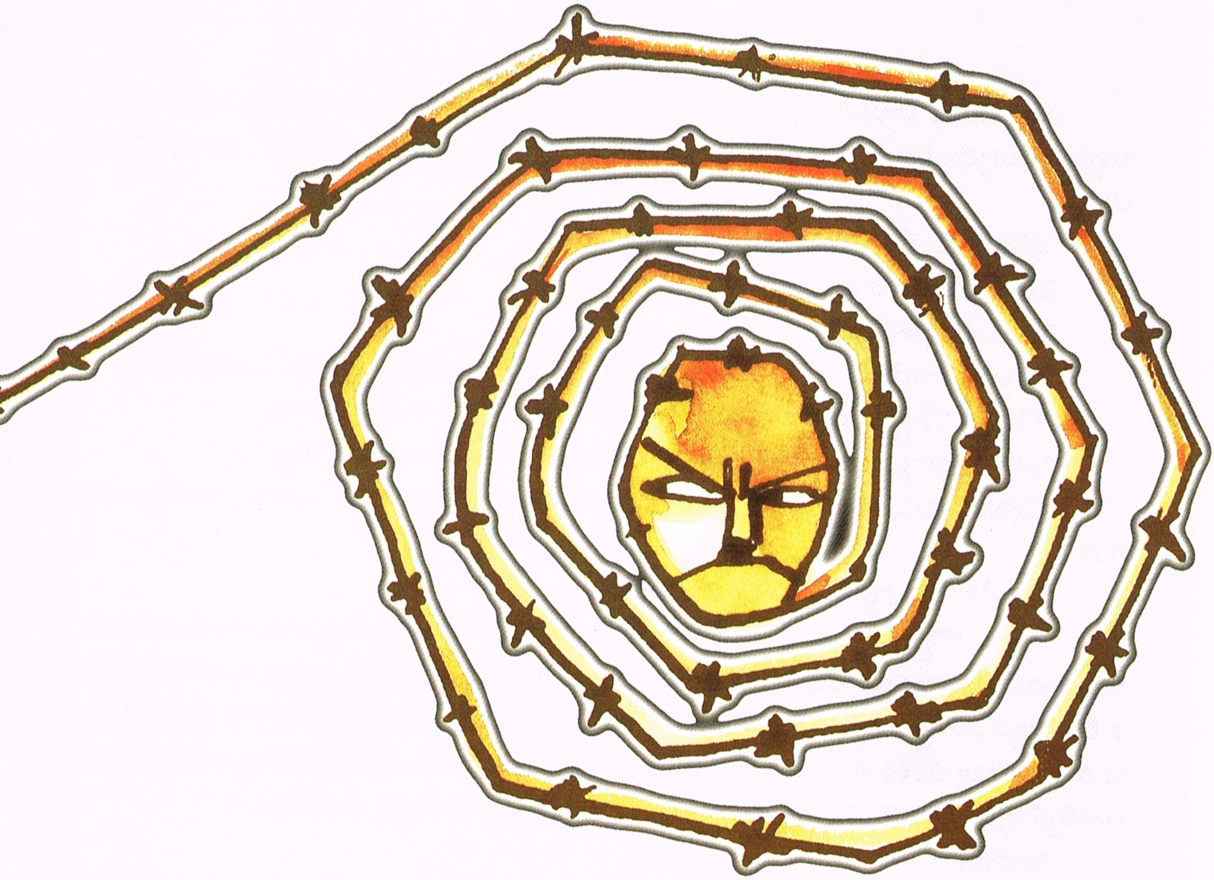

రాత్రి... ముసురు మధ్యాహ్నామనగా పట్టుకుంది. ఇంతట్లో వదిలేలా లేదు. యానాం రేవు ఒడ్డున ఆ తాటాకు పాకలో తీగకి వేలాడదీసిన లాంతరు గాలి గట్టిగా కొడ్తున్నప్పుడల్లా ఒక లయతో ఊగుతూంది.

వర్షం చినుకు వేడి చిమ్నీ మీద పడ్డప్పుడు చుయ్‌మని ఆవిరైపోతోంది. ఆ పాకలో టేబిలూ, కుర్చీ ఉన్నాయి.

కుర్చీలో ముడుచుకు కూర్చుని వున్నాడు టిక్కెట్లమ్మే రేవు గుమాస్తా వీరభద్రరావు. సొంత నావ యాజమాని హనుమంతు ఒకమూల దొంతరి కాళ్ళ మీద కూర్చుని చుట్ట కాలుస్తూ రేవు వేపే చూస్తున్నాడు.

ఇంత దళసరి మిలటరీ స్వెట్టరేసుకున్నా చలికి ఆగలేకపోతున్న వీరభద్రరావు హనుమంతుని చూసి ఆశ్చర్యపోతున్నాడు. నిక్కరు తప్ప ఒంటి మీద ఇంకే గుడ్డముక్క లేని ఈ వెధవ ఈ చలిలో ఎలా వుండగల్గు తున్నాడు.

"చలెయ్యడం లేదూ, హనుమంతూ?!" అడిగాడు.

చిన్నగా నవ్వాడు హనుమంతు.

వెధవ... నవ్వుతాడేవిటి?

"ఆ ఆంజనేయస్వామి బొమ్మ కింది రావిచెట్టు కొట్టేస్తే బాగుండును" అన్నాడు వీరభద్రరావు.

"గోదావరి కప్పెట్టేస్తే బాగోదా! అసలు చలి దాని వల్లండీ" అన్నాడు హనుమంతు.

"అది కాదయ్యా. చూడు చీకట్లో ఎలా ఊగిపోతుందో... ఈ చలంతా ఈ చెట్టు వల్లే."

నవ్వేసిన హనుమంతు "దీన్నానుకునే దీని పెళ్ళాం చెట్టు ఇంకోటుండేదండి- ఆమధ్య కూలిపోయింది లెండి."

"ఏమిటీ?" ఆశ్చర్యంగా అన్నాడు వీరభద్రరావు.

"చిత్తం... కొన్నేళ్ళ క్రితవండి... అది వేప చెట్టులేండి. తుఫానుకి ఆ పెళ్ళాం చెట్టు బాగా వాలిపోయిందండి. అప్పట్నుంచి ఈ మొగుడు చెట్టుకి పాడైపోయిన పెళ్ళాం మీది అసహ్యం పుట్టేసి పచ్చగా ఆకులేసేసేదండి. వాలిన చెట్టుని మొన్నా మధ్య వూళ్లో యెర్రా సుబ్బారాయుడిగారికి కలప కావల్సొచ్చి వేలం పాడి కొట్టించేరండి. ఆ గాలి తుఫాను యేళకి నేనూ, మా బావ సముద్రంలో ఇరుక్కుపోయాం తెల్సాండి. చచ్చి బలుసుతిప్పలో తేలాల్సినోళ్ళమే. గోదావరి తల్లి గొప్పది కదండి... పాపం అనుకుని మమ్మల్ని కాపాడిందండి."

"అలాగా!"

"అవునండీ. ఆ చలికి శరీరం చిట్లి రక్తం కారిపోద్దని భయమేసిందండి..." చెప్పుకుపోతున్నాడు హనుమంతు. వర్షం వుధృతం అయ్యింది. ఆరిపోయిన చుట్ట వెలిగించి "బాబూ తవరు సిగరెట్ వెలిగించరేటి?" అడిగాడు.

"సిగరెట్లు అయిపోయాయ్."

చూరులోంచి లాగిన కత్తిలా లేచిన హనుమంతు "మరి చెప్పరేం. అర్జెంటుగా డబ్బులిలా పారెయ్యండి క్షణంలో పట్టుకొస్తాను" అని చెయ్యి చాపాడు.

"ఇక్కడ కొట్లన్నీ మూసేశారు. ఊళ్ళో కెళ్ళాలి గదా?"

"బాషా కిళ్ళీకొట్టు వీరేస్పరా టాకీసులో రెండోఆట వదిలిపెట్టే దాకా తీసే వుంటుందండి."

"అంత దూరమెళ్తావా ఈ వర్షంలో?"

"పదడుగులు వేస్తే వచ్చేస్తదిగాని డబ్బులు పారెయ్యండీ, టీ కూడా తెచ్చేస్తాను" అనేసి రాటకి వేలాడగట్టిన ఫ్లాస్కు తీసుకుని భుజానికి తగిలించుకున్న హనుమంతుకి పది రూపాయలిచ్చి-

"మన బ్రాండ్ తెలుసుగా చిన్న గోల్డ్ ఫ్లాక్, టీ ఫ్లాస్క్ నిండా పోయించు" అన్నాడు వీరభద్రరావు.

మొన్నటి వరకూ కాకినాడలో వుండేవాడు వీరభద్రరావు. రేవు కాంట్రాక్టరు కడప రెడ్డిగారి మనిషి "ఈ సంవత్సరం యానాం రేవు పాట మాది. పని చూపిస్తాను రావయ్యా, పంతులూ" అని లాక్కొచ్చాడు.

ఫ్లాస్కుతో వచ్చిన హనుమంతు "టీ చాలా యేడిగా వుంది బాబూ, ఓ గళాసు నిండా పోసుకుని అర్జెంట్‌గా తాగెయ్యండి" అన్నాడు.

చలి, వర్షం. విసురుగా వీస్తున్న గాలి అందమైన ఆడది మెత్తని చేత్తో చెంపని తడుతున్నట్టుంది వీరభద్ర రావుకి. టీ తాగి సిగరెట్ తీశాడు.

తను కూర్చున్న పాకలో తప్ప ఆ ప్రాంతం మొత్తం చీకటి. దూరంగా ఇంకో పాకలో ఫంట్ నడిపే స్టాఫ్ తప్ప జనసంచారం లేదు. కొట్లన్నీ సందకాడే కట్టేసిపోయారు. లాంతరు వేడి వెచ్చగా తగుల్తోంది వీరభద్ర రావుకి. అంత వర్షంలోనూ అవతల రేవులో దుర్గమ్మవారి గుడిలో దీపం అప్పుడప్పుడూ కనిపిస్తోంది. ఇలాంటి సమయాలు అందరి జీవితాల్లోనూ రావు అనుకున్నాడు అతను.

*

రాత్రి... శీతాకాలం. వెన్నెలా, చంద్రుడూ గోదావరి నీళ్ళలో ముఖాలు కడుక్కుంటున్నాయి.

వీరభద్రరావు ఈ యానాం వచ్చి ఏడాది అయ్యింది. ఊరంతా బాగా అలవాటయిపోయింది. నాటకాలు వేసే కాట్రేనికోన శీనూ, పేకాటలో డబ్బులు సంపాదించే సాగరూ, మేండ్లిన్ వాయించే కృపానందరావూ మంచి ఫ్రెండ్సయ్యారు. దరియాలతిప్ప రోడ్డూ, నీలపల్లమ్మ గుడి ముందు ఖాళీస్థలం, పిల్లంక ఏటిగట్టూ గొప్పగా నచ్చాయి. ఈ ఊర్నీ, గోదార్నీ ఈ జన్మకి విడిచిపెట్టనని పెద్ద శపథమే చేసుకున్నాడు మనసులో.

ఆ వెన్నెలరాత్రి అందంగా వుంది. 'జాలారి పాట అలలు మోసుకెళ్తున్నాయి' కోలంక రామరాజు రాసిన కొత్త హైకూలు గుర్తు చేసుకుంటున్నాడు. ఆ కొండూరి రామరాజులా తను కూడా కవి అయి వుంటే మూడు శతకాలు రాసి ఉండేవాడీ పాటికి. కానీ తను కవికాడు; ప్రేమికుడు. అతని ప్రేయసి తెల్లని లేసుతెర కప్పుకున్న అరబ్బు రాణీలా వుంటుంది. కాస్సేపట్లో ఇక్కడికొస్తుంది.

పాకలోంచి బయటికొచ్చి దూరంగా కనబడే ఎదుర్లంక రేవు వేపు చూశాడు. అమ్మవారి గుడి దీపాలూ, కాఫీ హోటలు పాక, ఎక్సయిజ్ ఆఫీసు షెడ్డు తాలూకు దీపాలు మెరుస్తూ కనిపిస్తున్నాయి.

ఆ వెలుగు వెన్నెల గోదావరిలో హనుమంతు నడుపుతున్న పడవ ఒడ్డుకొస్తుంది. అతనిలో ఆనందపు కెరటం, అదుగో తను ఆ పడవలో నిలబడి ఎలా చూస్తుందో చంద్రుడ్ని. 'సన్యాసినీ.. శుద్ధ సన్యాసినీ... కలల కాసుల పేరు కంఠానికుందేమి దరహాసినీ' అని పాడబుద్ధేస్తుంది. ఆ చలిలో వెచ్చని జ్వరంతో కాగిపోతూ ఆ ప్రేయసినే చూస్తున్నాడు. ఆమె పేరు ఊర్మిళ.

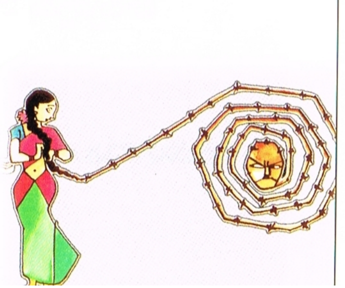

"నీళ్ళు లోపల కొచ్చేస్తున్నాయ్... యెదవ నావకి కర్రెయ్యలేక సత్తన్నా బాబూ. తాళ్ళరేవు నించి మేస్త్రిని పిల్చి నావకి కీలు పూయమని చెప్పాలి" నావని రాటకి కడుతూ అన్నాడు హనుమంతు.

తెల్లచీరలో పడవలోంచి దిగిన ఊర్మిళ పాకలో కొచ్చింది. ఆమె జడలో మల్లెల వాసన ఆ పాకంతా నిండిపోయింది. దాంతో పాటే వింత వెలుగొచ్చేసింది ఆ పాకలో.

"అలా చూస్తున్నారేం... ఎలా వున్నాను!" అనడిగింది.

"ప్రపంచంలోని అందమంతా ఈ పాకలోకి తీసుకొచ్చావని మురిసిపోతున్నాను."

భలేగా సిగ్గుపడింది ఊర్మిళ.

"నిద్రొస్తోందా?"

"ఇప్పుడే టీ తాగాను."

"చలిగా వుంది. నాకూ కాస్తివ్వండి" అందామె.

"తలంటుకున్నావా పట్టు జుట్టు రేగింది?"

"అవును. ఇవాళ గోకులాష్టమి."

"ఆ పొట్లాం ఏమిటి?"

"బొబ్బట్లు, మీకోసం."

చిన్నగా నవ్వి వాటిని తీసుకున్నాడు.

"గెడ్డమెందుకు అలా పెంచుతున్నారు?"

"విరహ గీతాలు రాద్దామని."

"అంతగా మిమ్మల్నేం బాధపెట్టాను?"

"లేదు. నేనే పడ్తున్నాను... ప్రతీవారం ఒక రాత్రి తప్ప మనం కలుసుకోవడం వీలుకావడం లేదని."

*

రాత్రి. పగలంతా ఎండలు కాయడం వల్ల ఆ వేడిగాలి గోదావరి మీంచి ప్రసారమవుతూనే వుందింకా.

అతనిప్పుడు పూర్వంలా లేడు. చాలా సీరియస్‌గా మారిపోయాడీ మధ్య. రిజర్వ్‌డుగా కూడా వుంటున్నాడు. తక్కిన ఫ్రెండ్స్‌తో వచ్చిన జేడీ ప్రసాదే 'రమ్ తెప్పించనా?' అంటే, నన్ను ఇబ్బంది పెట్టొద్దంటున్నాడు.

"బాబూ! టీ తెచ్చాను."

"కూర్చో హనుమంతూ, నీకో కథ చెప్తాను."

కూర్చున్నాడు హనుమంతు.

"ఇది కథ కాదు, హనుమంతూ! నాలో పుడుతున్న ఊహలూ, కలలూ కలగలిపిన కందంబం" ఆ దీపం వెలుగులో నల్లని గెడ్డంతో సిగరెట్ కాలుస్తూ ఏదో చెప్తున్న అతన్ని చూస్తూ ఓ మూల కూర్చున్నాడు హనుమంతు.

"ప్రేమ అనేది అమృతం హనుమంతూ! అది ఎప్పుడన్నా విషమిస్తే తియ్యటి విషంగా కూడా మార్తుందట. నా విషయంలో ఆ పరిస్థితింకా రాలేదు. ఇక రాదు.

"నా ప్రేయసి దేవతయ్యా! నిన్న రాత్రి మేమిద్దరం అలా హిమాలయాల్లో కెళ్ళాం. సిమ్లాలో యాపిల్ కాయలు తిన్నాం. శాఫ్రిన్ పరిమళాల మధ్య నిద్రపోయాం. అరకులోయ మంచుతెరలు కప్పుకున్నాం. పాపికొండల మధ్య గూటిపడవలో ప్రయాణం చేశాం.

"నాది ఊహ; ఆమె నిజం. నిజంగా ఆమె నా ఇష్టదేవత. అదృష్టదేవత. జన్మజన్మలకీ ఆమే కావాలి నాకు. నువ్వెవర్నన్నా ప్రేమించావా, హనుమంతూ? లేదా... ఓసారి ప్రేమించి చూడు నీ మనసెలా అలజడి చేస్తుందో నీకు స్పష్టంగా తెలస్తుంది. నిజం హనుమంతూ, పచ్చినిజం."

*

రాత్రి... "ఏవండీ నావకో టిక్కెట్టిస్తారా?"
తలెత్తి చూసి "రా, ఏమిటీ రహస్యం! ఆలస్యమైందేం?"
"అడ్డంకులొస్తున్నాయ్" చెప్పిందామె.
"కూర్చో" అన్నాడతను.
"ఏం కూర్చోడమో మా ఎదుర్లంకలో జనం చూపులన్నీ నా మీదే. ఎక్కువసేపుండను వెళ్ళాలి."
"అలాగేలే, రా కూర్చో... టీ తెప్పించనా?"
"వద్దు. తాగితే మళ్ళీ నిద్రరాదు."
"నా ఊహల్లో తేలిపోయి జాగారం చెయ్యడంలో ఆనందం వుండదా?" అడిగాడతను.
"ఎప్పుడూ మీ ఆలోచనలతోనే గడుపుతాను."
"ఏం ఆలోచిస్తున్నావ్?"
"మీ భార్యని ఎప్పుడవుతానా! అని."
"మళ్లీ వారం ఇదే సమయానికి మనం భార్యాభర్తలం."
"నాతో ఎప్పటికీ ఇలానే వుంటారు కదూ!"
"ఈ శరీరం వున్నంతకాలం నీలో లీనం అయిపోయి వుంటాను సరా!" అన్నాడు.
ఆ క్షణం అతనిలో లీనమయ్యింది ఊర్మిళ.
చాలాసేపయ్యాక అవతలి రేవుకి ఆమెని సాగనంపి రమ్మన్నాడు హనుమంతుతో.

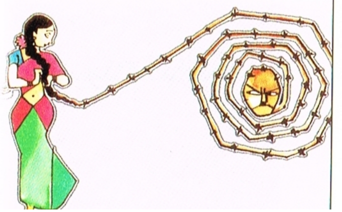

ఊర్మిళ హనుమంతు ఎక్కిన నావ గోదావరి మధ్య కెళ్లేసరికల్లా గాలి ఉధృతమైంది. ఆకాశంలో మబ్బులు నల్లగా కమ్ముకున్నాయ్. వీరభద్రరావు చాలా భయపడిపోయాడు. కానీ క్షణాల్లో మళ్ళీ అతనికి ధైర్యం వచ్చింది.

హనుమంతు ఊరు గోదావరి మధ్యలో వున్న చావుబందలంక. ఆ రేవులో పనిచెయ్యక పూర్వం సముద్రంలో చేపలవేట కెళ్ళేవాడు. చిన్నప్పట్నుంచీ వాడు నావకి కర్రెయ్యడంలో నేర్పరి. పర్లేదు ఊర్మిళని క్షేమంగానే దించుతాడు. ఒడ్డున కూర్చుని సిగరెట్ వెలిగించాడు.

గంటకి హనుమంతు సొంత నావ ఈ ఒడ్డుకొచ్చింది.

"యెదవ గాలి బాబూ! ఈ అందమైన అమ్మాయిగార్ని నావెక్కించుకునేసరికి దానిక్కూడా అసూయ పుట్టేసింది" నావను ఒడ్డుకు చేరుస్తూ అన్నాడు హనుమంతు.

"నువ్వు చాలా ధైర్యస్థుడివి హనుమంతూ! టీ తాగుదామా?" అన్నాడు వీరభద్రరావు.

"ఊ... డబ్బులియ్యండి బాబూ అర్నిమిసం."

హనుమంతు ఫ్లాస్కు తీసుకెళ్ళి పావుగంటలో టీ, సిగరెట్లు పట్టుకొచ్చాడు. టీ తాగి సిగరెట్ కాలుస్తుండగా హనుమంతడిగాడు. "బాబూ! ఈ అమ్మాయిగార్ని మీరు పెళ్ళాడతానని అన్నారా?"

"అవును. నీతోకూడా చెప్దామనుకుంటున్నాను. వచ్చేవారం ఇదే రోజు పెళ్ళి. నువ్వే పెళ్లి పెద్దవి."

"బాబూ..." అన్నాడు హనుమంతు.

"ఏవిటోయ్! ఏవిటలా సందేహిస్తున్నావ్ చెప్పు?"

"ఆ అమ్మాయిగార్ని మీరు చేసుకోవద్దు బాబూ!"

"ఏవిటీ?"

"అవును బాబూ! మీకిద్దరికీ మధ్య గోదారుంది."

"నువ్వనేదేంటో అర్థం గావట్లేదు."

"ఆమెని ఆ ఒడ్డునే వుంచండి బాబూ! గోదావరి దాటించి ఇక్కడికి తీసుకురాకండి."

"ఏం ఎందుకని?".

"ఆ పిల్ల మీకు తగదు... మీకసలు జోడీ కాదని నా అనుమానం" అన్నాడు హనుమంతు.

"ఏ రకంగా, నాకు వివరంగా చెప్పు, హనుమంతూ!"

"పొద్దున్నే చెప్తాను... ఇప్పుడు పడుకోకపోతే తెల్లవారుజామునొచ్చే జామికాయల సైకిళ్లూ, చేపల బుట్టలూ ఒడ్డు చేర్చడానికి మెలకువ రాదు."

"పర్లేదు హనుమంతు, ఈ రాత్రికి ఈ విషయం వివరంగా చెప్పి నా పాకలో పడుకుందువు రా!"

"వద్దు బాబూ! యెదవది సల్లగాలి శరీరానికి తగలకపోతే నాకు నిద్రపట్టదు. బాబూ! మీకీ యిసయం తెల్సా, నేను పుట్టడమే నావలో పుట్టాను" అనేసి ఒడ్డున కట్టి వున్న నావ వేపెళ్లిపోయాడు పడుకోవడానికి.

వీరభద్రరావు పాకలోకెళ్ళి టేబిలు ముందు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. సిగరెట్ నోట్లో పెట్టుకుని హరికెన్ లాంతరు మంట కొద్దిగా తగ్గించాడు. హనుమంతీ విషయం చెప్పిన దగ్గర్నుంచి అతని మనసులో పెద్ద తుఫాను లాంటిది చెలరేగింది. విలవిల్లాడిపోతున్నాడు.

హనుమంతు చాలా మంచివాడు. వాడలా అన్నాడంటే ఏదో వుంది. ఏదీ లేకుండా, ఏదీ కాకుండా అనడు.

ఏమై వుంటుంది! ఊర్మిళ చెడిపోయిందా? ఛఛ! ఊర్మిళ చెడిపోతుందా?

"ఈ అమ్మాయికి మూర్ఛరోగం వుందండీ!"

"పాపం ఈ పిల్లకి వేపకాయంత పిచ్చి."

ఇలా... చిన్న లోపం వుంటే చిత్రంగా చిత్రిస్తారు స్త్రీ గురించి. కానీ శీలం పరంగా ఏదైనా నిఘా వుంటే దాని గురించి గుసగుసల్లోంచి గ్రంథాలే రచిస్తారు.

అయితే ఊర్మిళ చెడిపోయిందా?

ఏ కరణం కొడుకుతోనో, ఇంటిగోడల మీద వారం వారం వచ్చి సంతకాలు పెట్టే మలేరియా డిపార్ట్‌మెంట్ ఉద్యోగితోనో సంబంధం చెడి తను చెడిపోయుంటుంది.

ఆ రాత్రి ఎంతకీ నిద్రపట్టలేదు వీరభద్రరావుకి. గజిబిజిగా తయారైంది మనసు. గోరంత ఆలోచన కొండంతగా మారింది. వెన్నెలంతా చీకటయ్యింది. ఆ చీకట్లో పెనుతుఫాను మొదలైంది.

రెండు గంటలుగా గాలి వీస్తూ దబదబా వర్షం కురుస్తూనే వుంది. పాకంతా వర్షం. వీరభద్రరావు కప్పుకున్న మిలటరీ రగ్గు మీద పడ్తున్నాయి వర్షం చినుకులు.

ఇంత వర్షంలో హనుమంతెక్కడున్నాడబ్బా!

పెళపెళా శబ్దం. సుళ్ళు తిరుగుతూ గాలి.

తలమీద టవలు వేసుకుని లాంతరు పట్టుకుని బయటికొచ్చాడు. కొబ్బరిచెట్లు మెలితిరిగి పోతున్నాయ్. క్షణక్షణానికి పొంగుతోంది నీరు. గోదావరి మధ్యలో పడవ మునిగి హాహాకారాలూ, నురుగులూ కక్కుతూంది. మట్టం మరీ పెరిగిపోవడం వల్ల ఒడ్డు వరకూ వచ్చేసింది నీరు. చాలా ఏళ్ళ తరువాత వచ్చిన పెనుతుఫాను అది. హనుమంతు ఏమయ్యాడీ తుఫానులో.

అర్ధరాత్రి దాటింది. ఆర్.ఈ.ఓ. ఆఫీసు దగ్గర జెండా స్తంభం దాకా వచ్చేసింది వరదనీరు. కంచెర్ల వాళ్ళ రైసుమిల్లు గోడలు పడిపోయాయి. బ్రిడ్జీ కింద క్రిష్ణ అరటిపళ్ళ దుకాణం, రొయ్యలసీడ్ అమ్మే సూర్యనారాయణ షాపూ, తాళ్ళకొట్టు వెంకట్రావు కిళ్ళీకొట్టు గాలిలో ఎగిరిపోయాయి. పశువులు నీళ్ళలో కొట్టుకుపోతున్నాయ్. భైరవపాలెంలో వేటకెళ్ళిన పడవ లేమయ్యాయో తెలీదంట. ఎటుచూసినా జన నష్టం. ఆస్తి నష్టం.

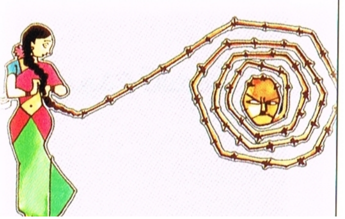

ఇంతకీ ఆ హనుమంతుడేమయినట్టు?

మర్నాడు తెలిసింది. హనుమంతు చనిపోయాడు. గోదావరి హనుమంతుని మింగేసింది.

వీరభద్రరావుకి ఊర్మిళ విషయం విశదీకరించకుండానే తనలో ఇముడ్చేసుకుంది ఈ వృద్ధ గౌతమి.

*

రాత్రి పదయ్యింది.

"ఎక్కడికే బయల్దేరావ్?" గుమ్మం ముందు దెయ్యం లా నిలబడి నిలదీస్తుంది ఊర్మిళ సవతి తల్లి.

"అమ్మా! అక్కయ్య మొలలో పసుపుతాడు కట్టిన మంగళసూత్రం వుంది" చెప్తున్నాడు ఊర్మిళ తమ్ముడు.

"ఏమిటే నిజమా?"

"నిజం అమ్మా! కంసాలి భద్రంకి వందరూపాయలిచ్చి మంగళసూత్రం చేయించిందట."

"ఈ మధ్య దీని ప్రయాణాలు చూస్తూనే వున్నాను. ఊళ్ళో దీని గురించి అనుకుంటుంటే ఏమో అనుకున్నాను. నిజం చెప్పవే ఎక్కడికి?"

"అవతలి ఒడ్డుకి" నిజం చెప్పింది ఊర్మిళ.

"ఏముందక్కడ?ఎవడున్నాడక్కడ? దేనికి?"

"నా భర్త వున్నాడక్కడ. అతనితో జీవితానికి."

"అయితే మళ్ళీ నువ్వీ ద్వారబంధం తొక్కక్కర్లేదు" గదిలోంచి బయటికొస్తూ అన్నాడు ఊర్మిళ తండ్రి.

"సరే" నిశ్చయంగా బయల్దేరింది ఊర్మిళ.

ఫంట్ ఎక్కిన ఊర్మిళ యానాం రేవుకొచ్చింది.

మొన్న గోదావరి పొంగినప్పుడు పాతపాక కొట్టుకు పోయినట్టుంది... కొత్తది వేశారు. పాకలో టేబిలూ, హరికెన్ లాంతరూ, టిక్కెట్ల పుస్తకాలూ, టేబిల్ మీద తల పెట్టుకు నిద్రపోతున్న గుమస్తా. అంతా అలాగే వుంది.

“నమస్కారం, వీరభద్రరావుగారూ!”

ఆ మాటకి తలెత్తిన ఆ వ్యక్తిని చూసి భిన్నురాలయ్యింది ఊర్మిళ. అతను వీరభద్రరావు కాదు ఎవరో.

“రాత్రే వీరభద్రరావుగారు ఈ వూర్నుంచి వెళ్ళిపోయారు. నా పేరు హరిబాబు. రేవు కాంట్రాక్టరుగారి మేనల్లుడ్ని” చెప్పాడతను.

“అలాగా!” అని నిలబడిపోయింది.

ఆమెకిప్పుడు ఎటు వెళ్ళడానికీ దారి లేదు. గోదావరి వేపు చూసింది. ప్రసవానంతరం నిద్రపోయే తల్లిలా చల్లగా నిద్రపోతోంది. అవతల ఒడ్డు మసగ్గా కనిపిస్తోంది. అసలు హనుమంతు చచ్చిపోకుండా వుంటే వీరభద్రరావుకి చెబుదామనుకున్న విషయం-

“బాబూగారూ! ఇంతరాత్రి యేళ మీ దగ్గరకొచ్చే ఈ అమ్మ పెళ్ళయ్యాక మీతో సంసారం సేత్తదా అని నాకో పెద్ద అనుమానం. మొన్న ఈమె ఇసయం కనుక్కుందామని నావకి కర్రేత్తూ ఎయ్యాలనే ఆ యమ్మ భుజం మీద చెయ్యేత్తే, సచ్చినోడా ఒంటి మడిసి మీద సెయ్యేత్తవా! అని తిడద్దని చూశాను. కానీ తిట్లేదు బాబుగారూ.

‘హనుమంతూ నావేటి ఇలా కదుల్తుంది’ అందంతే. ఈ అనుమానాలు నన్ను పీకి నిన్న రాత్రి మీతో అలా అన్నాను. అంతేగాని ఈ అమ్మ సెడిపోలేదు. సెడిపోద్దేమో, కాపరం తిన్నగా సెయ్యదేమో అనుకున్నానంతే. అంతే, బాబుగారూ అంతే... అంతే...”
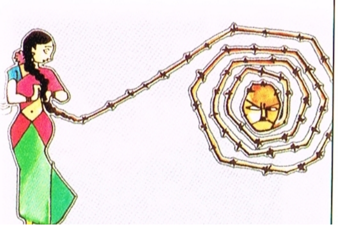
జ్యోతి దీపావళి ప్రత్యేక సంచిక, 1978